

Club Excursionista de Gràcia

M A I G
J U N Y
2 0 0 8

PASSATGE MULET, 4

08006 BARCELONA

TEL: 93 237 86 59

FAX: 93 237 31 48

"MAI ENRERA"

Publicació degana de la premsa de Gràcia

Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

Butlletí social

XXVI Any - 2a. Època, núm. 102

Fundat l'any 1922

L'Alcalde de Barcelona, Sr. Hereu lliura l'ensinya de Barcelona als Xavis

Comiat a l'Aeroport del Prat dels Xavis que van a l'expedició de l'Ajuntament de Barcelona i el Club Excursionista de Gràcia al "Sostre del Món"

ELS XAVIS A L'EVEREST..

Castellcir o el "Castell de la Popa"

"Castell de la Popa" amb les restes de la capella castellera de Sant Martí al damunt. Foto R.Izquierdo.

Nucli o torre central amb les portes laterals de comunicació amb la resta del castell. Foto R.Izquierdo

Detall de les portes laterals del cos o torre central. Foto R. Izquierdo.

Detall de les restes d'algunes dependències. Foto R.Izquierdo.

EDITORIAL

Ara farà quatre anys que han passat des de les darreres eleccions i he de dir que el temps és inexorable i a més si treballes en equip tot el que es fa és a gust i motivador i penso que la resta de membres del consell també han treballat de forma acurada i amb ganes de fer més gran la nostra entitat.

Aquesta facilitat esdevé gràcies al patrimoni que juntes i presidents anteriors van treballar per difondre els valors d'un esport poc reconegut entre els mitjans de comunicació ja que ni representa un valor afegit per a ells i per tant es considera que tampoc ho és per la societat. Si més de 150 anys d'història dels esports de muntanya no són un patrimoni social, de què es tracta doncs?

L'escoltisme, l'excursionisme, el senderisme que cal destacar que la nostra entitat va ser bressol de la seva implantació a Catalunya i resta de l'estat, les primeres expedicions els anys 40 fins al segle XXI, l'impuls de la mateixa Federació d'Entitats, els Cossos de Rescats de Muntanya, els cursos de

Medicina i socors de muntanya, el mapes en 3D, la travessa de muntanya Matagalls Montserrat, la creació de

l'escola de Muntanya de Gràcia (EMGRA), les Jornades de Prevenció en l'Esport, etc., etc. i que en paral·lel la creació de les diferents seccions que han donat

vitalitat a la nostra entitat, Cultura, Cantaires, GEDE, GIE, Escoltes, Acampada, Jornades de cinema, d'audiovisual, la secció de muntanya amb una difusió de sortides col·lectives i amb una projecció de l'esquí de muntanya com poques entitats, en fan sense cap dubte una entitat amb tal vitalitat que no ens queda mes remei que continuar reforçant-la per tal que l'impuls creatiu no s'aturi.

Molts presidents encara vius i que continuen treballant per l'entitat, han permès que el seu desenvolupament hagi estat en creixement constant i un exemple d'aquesta vitalitat és que el ser propietaris de la nostra seu, ens

permet gaudir d'una estabilitat realment important no només per l'espai en si mateix, sinó pel fet de no haver de pensar en la viabilitat de cara a futur amb situacions que malauradament moltes entitats avui tenen.

Cal destacar l'augment d'activitats i iniciatives per part del nostre teixit social, els audiovisuals Buch i Parera, els cicles de pel·lícules Josep M. Rodes, les Jornades sobre la dona escaladora, la participació en les Jornades de literatura excursionista, la fira del Llibre de Collsacabra on enguany ens inviten a fer la cloenda parlant de la muntanya i la dona, també la participació en les Jornades

Olimpiques d'Esport i Medi Ambient, aportant la nostra experiència en la Matagalls Montserrat, totes aquestes fites ens confirmen que no estem gaire lluny del que considerem una entitat adaptada als temps actuals. No és

gens fàcil treballar per un costat en la línia amateur i per l'altre anar en contra del que la societat reclama i que les empreses del món de l'esport ofereixen, i per tant nosaltres

hem d'oferir el nostre gran diferencial que és que la societat aprengui a gaudir d'un esport basat en l'aprenentatge tècnic i a través de l'esforç i preservant el medi ambient.

Ara que tothom fa de salvador de la terra a u g u r a n t calamitats en el medi, si pregunten a la gent que fa m u n t a n y a , p o d r a n aprendre que els cicles

d'aigua, de neu, etc. han estat un contínuum en la nostra geografia i fora d'aquesta i que un tema és fer pedagogia del respecte i deixar l'entorn millor del que hem trobat i l'altra presagiar grans desastres a mig termini. Al final ens posaran portes a la natura i serem els primers perjudicats

Ajuntament de Barcelona

al no poder gaudir del que és el nostre estadi natural de pràctica.

Dit tot això, hem de reforçar la nostra inèrcia per aconseguir en els propers quatre anys fites molt concretes i necessàries per la nostra entitat com una consolidació de l'EMGRA, una àrea de serveis que ens permeti arribar a tota la societat que estima la natura, reforçar l'àmbit esportiu i competitiu per a què siguem un referent i si tenim oportunitat fer créixer la nostra seu. És prou clar que tota aquesta proposta serà inviable sense el suport dels nostres membres de les seccions i del teixit de socis que avui en dia ens donen suport.

A més, considero que és una obvietat, però és de consciència explicar l'augment de participants en totes i cadascunes de les activitats desenvolupades allarg d'aquest període per les nostres seccions i també remarcar que la participació en la travessa Matagalls Montserrat que és tot un referent tant en el vessant esportiu com en l'aplicació de noves tecnologies.

Gràcies a tots i totes pel treball desenvolupat

Francesc Sanahuja

Noves cadires a la sala d'actes

AGENDA

MAIG

3 i 4, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle d'Esqui de Muntanya
Pic d'Aneto per Aigualluts i Espotlla d'Aneto
Coordinació Rosa Salas

8, dijous a les 20:30

GEDE. Any de la Dona Escaladora
HELENA ALEMÁN

Joves promeses de l'escalada esportiva d'alt nivell.

10 i 11, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle d'Alta Muntanya
Pic de Baborte (2932 m)
Coordinació Xavi Mestres

15, dijous

Secció de Muntanya. Audiovisuals Buch i Parera
Consulteu pàgina web

17 i 18, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de BTT
Via verda de Zafán, 80 km, desn, 370m. Baix

18, diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de Senderisme
GR-92 Ctra. de Dosrius-Coll de Font de la Cera 18,9 Km
Coordinació Roger Lloses

20, dimarts a les 20:30

GEDE. Any de la Dona Escaladora
FELIX OBRADÓ Alimentació i bons hàbits per la pràctica de l'escalada.

24 i 25, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de Mitja Muntanya
Serra del Montsià
Coordinació Pili Vendrell

27, dimarts, Maig 27, 2008

GEDE. Cicle de Pel·lícules d'Escalada JM Rodés
EL PRIMER DE LA CORDADA (PART I)

JUNY

1, diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de Senderisme
Selva de Irati (Navarra) Km
Coordinació Roger Lloses

7 i 9, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle d'Esqui de Muntanya
Vall de Barèges: pic de Neuvielle 3091 m per la Vall de la Glère, Soum de Nère 2394 m desde Sers, descens fora pista del pic de Midi de Bigorre
Coordinació Xavier Martí

10, dimarts a les 20:30

GEDE. Any de la Dona Escaladora
ELIVERGÈS

Experiències i vivències en l'escalada clàssica (roca i gel).

12, dijous

Secció de Muntanya. Audiovisuals Buch i Parera
Consulteu pàgina web

14, dissabte a les 19:00

Cantaires Muntanyencs
IX Concert de Primavera en homenatge a Albert Musons

a la Sala de Plens de l'Antic Ajuntament de Gràcia,
PI Rius i Taulet, 2

14 i 15, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de Mitja Muntanya
Parc Natural Cadí-Moixeró
Coordinació Ingrid Coromines

14 i 15, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de BTT
Serra de Gisglereny Prdreforca,
80 km, desn, 100m. Alt

15, diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de Senderisme
GR-92 Coll de Font de la Cera - Montcada 16,4 Km
Coordinació Roger Lloses

17, dimarts, Maig 27, 2008

GEDE. Cicle de Pel·lícules d'Escalada JM Rodés
EL PRIMER DE LA CORDADA (PART II)

19, dijous a les 20:30

GEDE. Any de la Dona Escaladora
MONTSE LLUCH
40 anys d'escalada: tota Catalunya, tot Pirineus, tot Alps.

28 i 29, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle d'Alta Muntanya
Travessa Nuria-Caraça
Coordinació Manel Castelló

JULIOL

5 i 6, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de BTT
Ripollès Garrotxa, 85 km, desn, 1400m. Alt

10, dijous

Secció de Muntanya. Audiovisuals Buch i Parera
Consulteu pàgina web

12 i 13, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle d'Alta Muntanya
Pic de Montardo d'Aran (2830 m)
Coordinació Xavi Garcia

19 i 20, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de Mitja Muntanya
Vall de Madriu (Andorra)
Coordinació Núria Colomar

**INFORMACIÓ ACTUALITZADA
DE LES ACTIVITATAS
DEL CLUB PODEU
VEU-RE-LAA
www.cegracia.cat**

JUNTA DIRECTIVA

La Junta Directiva del Club en l'últim Consell acordà, subvencionar els socis i sòcies que participin i es classifiquin en les proves oficials de la FEEC, sota els següents barems.

Per participar en el

50%	de les curses	el 100%	de la inscripció
40%	" " "	80%	" " "
30%	" " "	60%	" " "
20%	" " "	40%	" " "
10%	" " "	20%	" " "

En altres competicions específiques la Junta valorarà la subvenció.

No es pagarà cap subvenció, fins que a final d'any la FEEC no publiqui les classificacions.

Josep Portell

ALTES DE SOCIS

8204 Rosa Hernandez Fructuoso
8205 Jesús Peña Izquierdo
8206 Luís Ernesto Patrón Coppel
8207 Mercè Parrón Morón
8209 Edgar Díaz Gutierrez
8210 Francesc Ribera Grau
8211 Sergio Javierre Pérez
8212 Elsa Jiménez Munt
8213 Mina Toboso Chavero
8214 Martí Orta Martínez

BAIXES DE SOCIS

8033 Mª José Rubio Hurtado
1490 Enric Trepal López
8013 Miguel Ángel Rodriguez Cela
8022 Pere Hernández Calvet
6945 Marta Casals Solé
7267 Joana Marqués Huguet
7269 Roger Costa Sala

CANTAIRES MUNTANYENCS

XL CONCERT DE NADAL – 2007.

El president dels Cantaires Muntanyencs, del CEG, Miquel Fernández, va fer la presentació del XL Concert de Nadal, que se celebrà el 22 de desembre del 2007 a la Parròquia de Corpus Christi (a la qual és de justícia agrair novament el seu generós acolliment), tot desitjant als assistents unes felices festes de Nadal en nom de la Junta Directiva del Club i de tots els cantaires.

Va posar en relleu que amb aquest Concert es donaven per acabats els actes del 85è aniversari de la fundació del Club Excursionista de Gràcia (CEG), així com els dels 55 anys d'activitat de la Coral. També donà a conèixer el recull que s'ha fet, en 3 CD, de cinquanta-cinc cançons, d'entre les quals n'hi ha d'interpretades pels grups: Petits Cantaires Muntanyencs (infantils) i la Coral Rimaia (juvenils), tots dos ja extingits; hi figura també una bona part del repertori dels Cantaires Muntanyencs. Tots aquests enregistraments els feren, en el seu dia, Antoni González, Enric Granollers i, darrerament, Rafel Saperas, qui ara n'ha fet la recopilació, seleccionada i supervisada pel nostre director Víctor Barbé. A tots ells s'adreça el més sincer agraïment del Club per la seva participació en aquesta tasca a favor de la memòria històrica de la Coral i, per extensió, de la nostra Entitat.

D'altra banda, Miquel Fernández va fer avinent que s'havia aprofitat el 55è aniversari de la Coral per a integrar en aquest concert l'Orquestra de Cambra de Catalunya, motiu pel qual quedava estructurat en tres parts.

La primera constava de set cançons a *cappella*. Atès que és tradició que la primera d'elles la dirigeixi el mestre fundador dels Cantaires Muntanyencs, Josep Vila, se li va demanar que així ho fes una vegada més.

I, en efecte, el mestre Vila dirigí
El noi de la mare (tradicional catalana)
harmonitzada per Ernest Cervera.

Seguí la resta de cançons, sota la batuta del nostre director Víctor Barbé i Barbé, amb:
Joan del Riu (Tradicional catalana del Rosselló)

Versió coral Manuel Oltra.
Margarideta (Tradicional catalana)
Harm. Manuel Oltra
Oh arbre Sant (Popular alemanya)
Harm. Ll. G. Farreny
En Belén tocan a fuego (Popular de Burgos)
Harm. E. Cervera
Les dotze van tocant (Tradicional catalana)
Harm. O. Martorell
El dimoni escuat (Tradicional catalana)
Harm. Francesc Vila

La segona part anà a càrrec de l'Orquestra de Cambra de Catalunya, que interpretà:

Aria Joan Sebastià Bach
Gavotte I i Gavotte II de la Suite n° 3 Joan Sebastià Bach
Divertimento en Re Major Wolfgang Amadeus Mozart
Allegro
Andante
Presto
Oblivion Astor Piazzolla
Dansa Hongaresa n° 5 Johannes Brahms

Abans de donar entrada a la tercera part del concert, Miquel Fernández va tenir un record pel benvolgut Joan Pascual, company que fou de tantes activitats realitzades pel nostre Club i que, dissortadament, ens va deixar el gener del 2007.

D'altra banda, i fora de programa, els Cantaires Muntanyencs, amb l'acompanyament de l'Orquestra de Cambra de Catalunya, interpretaren, en recordança del bon amic i Soci d'Honor de l'Entitat Albert Musons, recentment traspasat, la cançó: *Jo els he vist*, lletra precisament d'Albert Musons i música de Víctor Barbé, rebuda amb una gran ovació per part dels assistents.

El concert continuà amb la Coral i l'Orquestra conjuntament:

Coro di Schiavi Ebrei (Nabucco) Giuseppe Verdi
(En el qual intervingueren, com és costum, els excantaires)
Cor de Pescadors (Madame Butterfly) Giacomo Puccini
Papagenos Glockenspiel (La flauta màgica)
Wolfgang Amadeus Mozart
Cor de Zíngars (Il Trovatore) Giuseppe Verdi
Transeamus usque Bethlehem Joseph Schnabel

Per correspondre als aplaudiments del públic, la coral i l'orquestra, acompanyats a l'orgue per Carme Julià, de Teià, finalitzaren l'audició amb la Nadala clàssica, de G. H. Haendel, "Joia en el món".

A continuació, el president del Club Excursionista de Gràcia, Francesc Sanahuja, va agrair la dedicació del mestre Víctor Barbé al front dels Cantaires Muntanyencs, així com el treball de conjunt i sense defallença que menen tots ells a favor de la cultura musical, a part de totes les altres activitats que desenvolupen en la vida de l'entitat.

En aquesta mateixa línia de reconeixements, féu lliurament d'una peça artística al matrimoni González-Turmo com a prova de gratitud per la dilatada tasca que han vingut portant a terme, durant els darrers 55 anys, des de diferents Seccions del Club. Antoni González agrai, emocionat, en nom propi i de la Pili, aquesta nova mostra d'afecte del Club, al qual estan estretament lligats i que tant representen per a tots dos.

Francesc Sanahuja, desitja moltes felicitats en les festes que s'apropen, tot donant per acabats els actes del 85è aniversari del Club Excursionista de Gràcia i el 55è de la Coral. I invita els assistents a compartir un pisolabis amb els cantaires, en l'ambient d'alegria i germanor que sempre han presidit els Concerts nadalencs.

Seguidament prengué la paraula el Conseller Municipal d'Esports, Josep Anton Vinyals, que va felicitar el Club pel seu extens historial, i els Cantaires Muntanyencs per la seva trajectòria musical realitzada durant tants anys. I

assegura que en aquest camí sempre trobaran el suport explícit de l'Ajuntament de l'exvila de Gràcia. Acabà desitjant un bon Nadal i un pròsper Any nou.

Aurora Vila i Guàrdia.

14/06/08 a les 19 :00 hores

IX Concert de Primavera en homenatge a Albert Musons a la Sala de Plens de l'Antic Ajuntament de Gràcia, Pl Rius i Taulet, 2

XXIV TROBADA DE CORALS GRACIENQUES

El passat 24 de febrer va tenir lloc la XXIV Trobada de Corals Graciencs a la Parròquia de Santa Maria de Gràcia.

Per cert, que es posà de manifest que la propera Trobada de l'any vinent serà la 25ena. d'aquesta manifestació coral de Gràcia, de la qual en som fundadors. I que, per tant, una tal efemèride bé ens obligarà a celebrar-la amb tots els honors.

En aquesta ocasió es pot dir que vam fer el ple tant de corals com de públic. Fins i tot les naus laterals quedaren saturades.

Les corals participants foren:

Coral Tidelem;
Coral Antics Escolans de Montserrat;
Coral Núria, de la UEC;
Coral Veus Clares;
Coral Vent del Nord;
Coral Mare de Déu del Coll;
Coral Espígol;
Coral d'Antics Cantaires Orfeo Gracienc;
Coral La Sedeta;
Coral L'Estrella;
Coral Eirené i, evidentment, els Cantaires Muntanyencs, del CEG.

I les cançons de conjunt varen ser les següents:

Dins el mar la vela blanca (Cànon a 3 veus), text Joaquim Maideu i música Santi Riera, dirigida pel mateix Santi Riera.

Fem un brindis, autor i director Poire Vallvé.

... i l'aigua retorna, text d'Albert Musons i música de Poire Vallvé, sota la batuta del mestre Poire Vallvé.

Finalitzà el Concert amb el Cant dels Segadors, l'himne nacional de Catalunya, que conduí Quim Manyós, tot donant l'entrada alhora a cantaires i públic.

Després, les Corals foren obsequiades amb un record de l'acte: una peça vitrificada mostrant el perfil de l'edifici de l'Ajuntament de la nostra Vila.

Cloqué la Trobada el conseller gracienc municipal de Cultura, Xavier Barberà, recordant amb tot l'afecte i reconeixement el seu predecessor en el càrrec i gran amic de la Vila i de tots nosaltres, Albert Musons.

Aurora Vila i Guàrdia.

Obra Social "la Caixa"

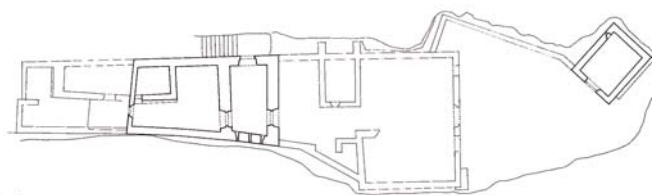
CULTURAL

ANEM AL CASTELL DE... Castellcir o el “Castell de la Popa” (Vallès Oriental)

Situació

El castell Cir o Castellcir es troba construït sobre un penyal rocós que, per la seva forma abalmada, sembla la part posterior d'un vaixell. És per això que popularment és conegut també com el “Castell de la Popa”. Està situat damunt d'aquesta curiosa penya a uns 820 m d'alçada en un contrafort del massís de la Sauva Negra. Des del seu emplaçament controlava –juntament amb d'altres castells veïns com el de Granera, Castellterçol o Centelles– el que en època medieval eren importants passos estratègics. És un bon mirador sobre l'altiplà del Moianès i la vall que, als seus peus, forma la riera de Castellcir o de Tenes tancada per la propera serra de la Sauva Negra, amb una interessant fageda, el Puig Oriol (980 m) i el serrat de Roca-sitjana. El castell és dins el terme municipal de Castellcir.

Planta del castell segons M. Anglada a Catalunya Romànica

Estat actual i descripció

Actualment aquest castell, encara imposant, està en estat ruïnós. És una construcció allargada, d'uns 100 m de longitud per quasi 10 m d'ample, que aprofita tot l'espai útil de la gran roca on s'assenta. Les restes que queden són obra de diferents èpoques, especialment dels segles XII i XIII. El castell està format per un cos central, de planta rectangular, cobert amb una volta de canó –molt ben construïda– que es recolza sobre uns murs de 1,35 m de gruix. Fins no fa molts anys aquest edifici estava coronat amb merlets. L'únic accés al castell és una gran portada adovellada, situada a la façana nord-est, a la qual s'accedeix per una ampla escalinata. A la sala, en la paret oposada a la porta d'entrada, hi ha tres espitlleres que donen al cingle. Als murs laterals d'aquest cos principal uns portals permeten accedir a d'altres dependències, patis i restes de muralles –avui molt malmeses– que s'arreglaven al llarg del penyal. A l'extrem est, damunt la part més abalmada de la penya, hi podem veure les restes de l'antiga capella de Sant Martí de la Roca, romànica però molt modificada al segle XVI. Aquesta església tenia un bonic portal adovellat, avui espoliat (segons A. Pladevall és a una casa del poble de Mura). Aquest castell, com molts d'altres, ha estat despulat per desaparències de moltes de les seves pedres treballades i d'altres elements arquitectònics, tot i la Llei 16/1985 que protegeix aquests edificis com a *Béns d'Interès Cultural* del Patrimoni Històric.

Història

El mot *Castellcirvio* apareix per primera vegada en un document del 1014. La jurisdicció d'aquest castell l'havia tingut fins aleshores, segons es desprèn d'antics documents que van de l'any 923 fins al 1019, un anomenat castell de Tenes l'emplaçament del qual, encara avui, és un enigma. A partir del 1020 el *Castello-cirvio* *Castro Cerviva* reemplaçà i va suplantar completament l'antiga denominació del terme com a castell de Tenes. Alguns situen l'origen del castell de Castellcir en un primitiu *castrum*, de la família d'ascendència romana *Cir* o *Cirus*, anterior al segle XI. El llinatge dels Castellcir apareix el 1032 amb un tal Gerard, casat amb Ermessenda, que amb una important dotació amplià l'església parroquial de Sant Andreu. Des d'inicis del segle XII els Castellcir van anar fent importants donacions al monestir de l'Estany, al qual reconeixien vassallatge tot i mantenir, de fet, aquesta nissaga el domini total i la propietat del terme. No tots els membres d'aquesta família van tenir tan bones relacions amb l'Església ja que l'any 1294 el rei Jaume II assetjà i prengué aquest castell per les males comeses per Gilabert de Castellcir excomulgat per la mort d'un canonge i d'un capellà. La línia directa dels Castellcir es va extingir, el 1348, en morir tots els seus membres a causa de la pesta negra. El 1363, el rei Martí l'Humà va vendre la jurisdicció i el terme del castell a Gilabert de Centelles i, el 1383, ho va fer a Pere de Planella de la famosa família moianesa dels Planella de Mora. La propietat va anar passant dels Planella, per successió, als comtes de Ller, barons de Granera i marquesos de Castellbell que, el 1942, el van vendre a Frederic Torelló i Cendra, l'actual propietari. En el curs del segle XVI, com molts altres castells i cases fortes, Castellcir es transformà en un mas. Diferents famílies de masovers –sovint de dues o tres generacions– amb pastors i mossos en tindran cura i treballaran les seves terres fins l'any 1930. Després, deshabitat, fou destinat durant uns anys a corral de bestiar. Des d'aleshores, descuidat, malmès, espoliat i derruït, espera que algú aturi aquesta lamentable (i, ens temem, irreversible) situació.

Vista general del castell. Foto R.Izquierdo.

Llegenda

Diuen que un dels senyors d'aquest castell, Gilabert, era famós per la seva bel·licositat. Tenia conflictes amb tots els feudals veïns però, especialment, amb els de l'Església: el bisbe de Vic o l'abat de Sant Benet de Bages. Saquejava convents i ermites i, fins i tot, afirmen que havia mort un canonge de Vic. Diu la llegenda que Gilabert, tip que el rector de la parròquia propera li retragués el seu mal comportament, el va matar amb una fletxa de ballesta, disparada des del castell, quan el sacerdot sortia de la

capella situada dalt d'un turó veí. La mort del canonge i del capellà provocaren que Roma excomulgues Gilibert. El feudal, penedit, va anar, com a pelegrí penitent, a veure el Papa. El va absoldre amb la condició que construís una nova església –similar a la basílica de Sant Jaume de Galícia– en un indret que no es veïés des de cap punt del castell. Diuen que Gilibert –des de llavors transformat en un home de bona conducta– complí i que aquesta nova església correspon a la de Sant Andreu de Castellcir, propera però amagada de la vista del castell per la serra de Roca-sitjana. Certament, tot i que ara aquest temple està molt modificat, antigament era una església basilical en la qual s'hi havien destinat molts recursos. També es diu que la capella on Gilibert matà el rector era situada dalt del turó de Vilacís, a les envistes del castell, on encara avui hi podem veure unes enigmàtiques ruïnes que uns identifiquen amb la capella romànica de Sant Miquel d'Argelaguer i d'altres amb l'antic castell de Tenes. Així s'han fet les llegendes: el poble, amb la seva imaginació, ha anat donant resposta, de forma senzilla, a moltes preguntes del seu entorn més proper (l'origen d'unes velles ruïnes, la forma d'una pedra, el perquè d'un mot, el record d'un personatge històric...). La cultura popular, unes vegades amb voluntat moralitzadora i d'altres amb gràcia, ironia o malícia, ha anat barrejant fets històrics i llocs reals amb una bona proporció d'elements imaginatius teixint un tipus de narració –barreig de realitat i fantasia– que, abans, s'explicava a la mainada a la vora del foc i que, avui, ens atrevim a portar fins les pàgines del nostre butlletí.

Capella de Sant Martí de la Roca l'any 1936 (encara amb la porta dobellada) i avui ja "desapareguda". Fotos J.M. Font, butlletí del CEC de l'abril de 1936 i R.Izquierdo.

Itinerari

Desplaçament: Des de Barcelona cal anar per Caldes de Montbui, direcció Moià, fins a Castellterçol i, un cop allà, agafar el trencall que porta al poble de Castellcir. Es pot aprofitar aquesta mateixa excursió per visitar, amb el cotxe, els castells que hi ha a Granera i a Castellterçol.

Recorregut a peu: Durada: 2h. Longitud: 5 km. Desnivell: 110 m. Dificultat: baixa. Sortint de Castellcir, al final del carrer principal –carrer de l'Amargura– al costat de l'escola, cal agafar una pista que baixa fins la riera de Castellcir. Sense travessar la riera s'ha de seguir, a l'esquerra, un pista que ens portarà fins a ca l'Antoja.

(0h 20') Passem ran d'aquest mas –una granja amb grans coberts– i continuem vall amunt. Entrem dins un bosc de pi roig i roures. Deixem una pista a la dreta i, una mica més amunt, una altra a l'esquerra que puja.

(0h 40') Travessem el torrent al peu d'un grans àlbers. A l'esquerra veurem les restes de l'anomenada Torrassa dels Moros, on alguns hi situen el castell de Tenes.

Escalinata i porta d'accés. Foto R.Izquierdo.

(0h 50') Arribats a un indret sense vegetació, deixarem la pista –que ens portaria fins la Casanova del Castell– i pujarem agafant un corriol per una roca grisosa seguint unes fites de pedres, fins el Castell de Castellcir (1h 15'). En uns 45' podem tornar, desfent el mateix camí, fins al poble de Castellcir.

Recomanació: Es pot fer, també, una interessant excursió (com la que varen realitzar els consocis i amics d'"Els dijous, d'excursió!", Bernardo, Isidre, Oriol, Ramon i Roger el passat 13 de desembre) continuant, un cop som al "Castell de la Popa", fins al castell de Centelles (veure butlletí núm. 81 de l'octubre de 2004), la Rovira dels Cerdans, el coll de Prims i, passant per la font i el bosc de la Sauva Negra i la Casa Nova del Castell, retornar a ca l'Antoja i al poble de Castellcir. Això suposa un recorregut circular d'uns 16 km que aquests companys van fer en gairebé 6 hores (a les quals cal afegir els temps de visita i els descansos).

Josep Arisa

Cartografia

- Moianès. Escala 1: 30.000. Editorial Piolet.
- Moianès o Cingles de Bertí. Escala 1: 25.000. Editorial Alpina.
- Osona o Vallès Oriental. Escala 1: 50.000. Institut Cartogràfic de Catalunya.

Bibliografia consultada

- J. M. Font. *Entre el Moianès i la Plana de Vic*. Butlletí del Centre Excursionista de Catalunya, núm. 491, abril 1936. Barcelona.
- DDAA. *Els castells catalans*. Volum II. Dalmau Editor. Barcelona 1969.
- Antoni Pladevall. *Castellcirdins Gran Geografia Comarcal de Catalunya*. Volum 2. Ed. Enciclopèdia Catalana. Barcelona 1982.
- Antoni Pladevall / Manuel Anglada / Jordi Bolós. *Castellcir dins Catalunya Romànica*. Volum XVIII. Ed. Enciclopèdia Catalana. Barcelona 1991.
- Francesc Muntada / Daniel Romani. *Catalunya íntima*. Edicions 62. Barcelona 2006.

Josep Arisa amb la col·laboració dels senderistes d'"Els dijous, d'excursió!"

(Fotografies a les contraportades)

MUNTANYA

ELS XAVIS A L'EVEREST... no es pot anar més amunt!

L'any passat va ser el Cho Oyu, en menys de 24 h... el Xavi Arias i el Club Excursionista de Gràcia la vàrem muntar bona...

Ara, encara més amunt, i si no en teníem prou amb un Xavi... dos Xavis A. !!

I...de què podem estar parlant???

Doncs... de l'expedició de Xavi Arias i Xavi Aymar a l'Everest, dels Xavis a l'Everest!!!!

El projecte compta amb amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona, dins el projecte "Barcelona al sostre del món". El passat 3 d'abril es va fer l'acte oficial de presentació de l'expedició a la seu de l'Ajuntament a la plaça Sant Jaume, en el qual l'alcalde lliurà una bandera de la ciutat als expedicionaris.

El mateix dia, a la tarda, els dos companys i amics van fer-nos una presentació del projecte a la sala d'actes del CEG, plena de gom a gom i carregada de les rialles i del bon ambient que els nostres Xavis saben crear com ningú. Es va aprofitar l'ocasió per informar de la propera presentació de la pel·lícula que explica l'experiència de Xavi Arias al Cho Oyu (amb imatges rodades per ell mateix i muntada per Víctor Riverola).

I aquesta tarda del dilluns 7 d'abril.. el dia XXAA!!!... Una colla d'amics i amigues i familiars hem anat a l'aeroport a acomiadar els nostres amics i consocis Xavier Arias i Xavier Aymar que ja han marxat cap a l'Everest. Però parlem del projecte... En un inici. tenien la intenció de pujar pel cantó tibetà, però han hagut de canviar els plans: la Xina ha tancat l'accés a la muntanya per aquest cantó, ja que vol portar la flama olímpica a dalt del cim més alt de la terra per commemorar la celebració dels Jocs Olímpics

que enguany se celebren a Pequín. Degut a aquesta acció de la Xina es veuen obligats a portar a terme l'expedició per la ruta normal de la cara sud, o sigui, pel cantó nepalès.

En un principi la idea és fer el cim sense oxigen i en menys de 24 hores. Això s'ha de matisar. Si s'hagués pogut fer, tal com es volia en un principi, el camp base es troba a uns 6.400 m. d'alçada i d'aquí fins el cim "només" queden uns 2.448 m. de desnivell de no res, que els nostres Xavis haguessin pogut fer tot xino-xano. Però gràcies als xinesos, ara el camp base està al Nepal i a una alçada de 5.300 m., amb la qual cosa el desnivell ha augmentat en uns "insignificants" 1.100 m.

De manera que el que tenen previst és muntar un camp I, un camp II, que serà el camp base avançat, a 6.400 m, un camp III a mitja pujada del coll sud i un camp IV al coll sud a 8.000 m.

En principi Xavier Aymar serà l'encarregat de fer de camàlic i d'obrir traça, tot fent l'ascensió amb oxigen i equipar els camps d'alçada i així Xavier Arias podrà fer el cim sense oxigen i en menys de 24 hores, això sí, sortint des del camp base avançat a 6.400 m. Com podeu veure, això és un veritable treball en equip!

No cal ni dir-ho: Xavis, molta sort!! Estarem al corrent de la vostra evolució i, almenys amb el pensament, pujant amb vosaltres.

Ens tornem a veure el dia 6 de juny, a les 23 h al Prat, per fer una celebració de les sonades!!

Pilar López

(Fotografies a les contraportades)

INTER SPORT

BALMAT

Presentació amb roda de premsa de la expedició “Barcelona al sostre del món” - Everest 2008

El dia 1 d'abril al saló Lluís Companys de l'Ajuntament de Barcelona, es va fer la roda de premsa de la presentació de l'expedició Barcelona al sostre del món, recolzada per l'Ajuntament de Barcelona i coordinada pel Club Excursionista de Gràcia a través dels nostres consocis Xavier Arias i Xavier Aymar amb l'objectiu de fer-ho en 24 hores per portar a l'Everest, l'esperit de la Matagalls Montserrat.

La roda de premsa va ser presidida per Pere Alcober delegat d'Esports de l'Ajuntament de Barcelona que va obrir l'acte, elogiant l'Entitat per la seva trajectòria en vers l'excursionisme català durant els 85 anys de la seva existència, recordant que l'Entitat més antiga de Barcelona és un Club Excursionista, i que la pràctica de l'excursionisme té una repercussió important dintre de la societat catalana actual, augurant l'èxit de l'expedició, desitjant que assolissin el cim, i recomanant que sobre tot tornin sans i estalvis, donàper tancada la seva intervenció.

A continuació el torn de paraula va ser per Antoni Fondevila president de la Federació d'Entitat Excursionistes de Catalunya que en representació dels clubs excursionistes catalans va recordar que el primer 8.000 assolit per expedicionaris catalans va se l'Anapurna i que per circumstàncies va ser molt posterior a altres expedicions de països pioners en assolir cims de 8.000 m, també en nom de la FEEC va desitjar l'èxit de l'expedició.

El nostre president després de fer balanç de les diferents seccions de l'Entitat, i un recordatori de les gestes dels membres del club a través dels 85 anys d'existència i de les últimes ascensions al K3 al Cho-oyu i de la que estan presentant, tot desitjant que fessin cim, els recomana que el més important és explicar que han fet cim quan tornin a Barcelona.

A continuació Xavier Aymar un dels expedicionaris, explicà amb tecnicisme la propera aventura a realitzar, que en principi s'intentarà sense oxigen, i que la major dificultat és a partir dels 8000 m la forma de preparar-la, com es realitzarà l'atac al cim, per quin vessant, els preparatius, l'acimatació, i que en principi la idea de l'atac era pel vessant xinès (Tibet) ja que el camp base encara que és més dret esta a 6.500 m, per tant con un dels objectius “entre cometes” es fer-lo en 24 hores era més proper al cim, però degut a la situació política pel que fa a l'arribada de la flama olímpica al cim i a la revolta Tibetana, ha estat bloquejat el pas per aquest vessant, segurament s'atacarà des del Nepal que el camp base esta a menor alçada 5.200 m., i per tant és molt més llarg i més problemàtic i en conseqüència amb més dificultat per fer-ho amb 24 hores.

Posteriorment, els mitjans de comunicació, premsa, ràdio i TV varen fer preguntes de tipus tècnic, quina ruta faran, els preparatius, la forma d'atacar el cim i la data de voler assolir-lo

Finalment el Pere Alcober donà per tancada la roda de premsa.

Josep Portell

(Fotografies a les contraportades)

CAP DE SETMANA A SÒRIA

Dissabte 5 d'abril fem la gran matinada per agafar l'autocar camí de Sòria amb intenció de fer una caminada per la “Laguna Negra”, situada a la Sierra de los Picos de Urbión.

Hi arribem un grup de 60 persones amb la companyia del sol que no ens deixarà en tot el cap de setmana. Dinem i comencem la pujada a la Laguna Negra per un camí molt ben marcat, on podem gaudir del contrast de colors de l'espadat de roca ennegrida i el blanc de la neu. Passada la Laguna Negra, comencem a grimpar i trobem més neu de l'esperada, amb el perill de relliscar i rodolar precipici avall.

Finalment, arribem a un collet on podem veure la Laguna Larga i el Pico de Urbión, però tots aquest entrebancs del camí dificulten una mica l'ascensió i un grup decideix no continuar, ja que des d'on són ja tenen una

Fotografia de Jordi Heredia

magnífica vista. L'altra part del grup, continua fins al Pico, de 2.229 m, on hi ha unes esplendoroses vistes que s'estenen pels quatre punts cardinals. Moltes rialles i satisfacció, fotografies, i menjar una mica de xocolata per agafar forces pel descens. No estava previst que tanta colla féssim cim.

L'autocar ens porta a l'hostal mentre tant comentem la meravella de paisatge, colors i sensacions que hem viscut. Nets i polits, sopem tots amb gana i ambient molt animat, i amb la sorpresa a les postres, d'uns grans pastissos amb espelmes, i un munt d'ampolles de cava, ja que és l'aniversari d'en Roger, en Pere Vicenç i la Fina.

Ja l'endemà diumenge, la freda i solellada matinada ens porta al Puente de los siete ojos, inici de la ruta pel Cañon de Rio Lobos. Impressionant engorjat, que el riu, el vent, i la pluja, han dibuixat al llarg dels temps en mil capricioses formes, forats, relleus i colors, i fan que aquesta passejada sigui molt sorprenent a més de planera.

Des de l'alçaria de l'espadat, imponents voltors seguien el nostre recorregut. De primer, semblen de pedra, però quan el sol escalfa es creen corrents d'aire ascendent que desperten els voltors, els quals veiem volar majestuosament per sobre nostre. Continuem el camí fins arribar a la part més concorreguda del Cañón: la Cueva Grande, el Balcón, i l'ermita de Sant Bartolomé, important vestigi temple ple d'esoterisme i llegendes.

Acabem dinant a l'esplanada de l'aparcament al costat d'un rierol, enfilem la carretera de tornada, i amb Marlon Brandon al DVD, per fer callar les classes de “sudoku” de l'Edu a la Carme.

Fins a la propera als boscos d'Irati, a Nafarroa.

Marita Reixacs

(Fotografies a les contraportades)

19a Marxa Andorra Fons

El passat dia 17 de febrer amb un dia espectacular i la neu en molts trossos força dura, es va celebrar la **Cursa d'esquí de fons d'Andorra** organitzada pel Club Pirinenc Andorrà, en el Camp de neu de la

Rabassa.

A les 9,15 h es donà la sortida als primers corredors i corredores que havien de fer un itinerari assenyalat de 25 km de llargada amb alguns desnivells i 15 minuts més tard qui havia de fer el trajecte marcat de 12 km i amb desnivells més sinuosos en el recorregut.

Prengueren part amb les dues modalitats 156 esquiadors i esquiadores .

El company Antoni Albaladejo va ser l'únic representant de la nostra entitat que hi prengué part, ho va fer en d'itinerari del 12 km i tal com estava tot el trajecte, va quedar amb molt bona classificació.

Amb aquesta posició i arribant bé a la meta és símbol que **el Gràcia** en pocs o molts representats està en diversos llocs o manifestacions esportives que es fan tant en el nostre país com a fora, agafant d'aquesta manera i estrenyent així, un dels fils per tancar el sac d'activitats del nostre **85e aniversari**.

Rafel Saperas

Fotografies de Pilar Moron

FINLÀNDIA-HIIHTO - 35è Ski Marató

Qui s'ho podia imaginar! La predicció meteorològica a Internet pel 23 de febrer a Lahti, uns cent quilòmetres al nord d'Hèlsinki, era de pluja. I els pronòstics

varen ser certs, aquell dia va llevar-se plovent i no deixà de fer-ho fins ben entrada la tarda.

Era el mes d'octubre de l'any passat quan un grup de socis i socias i amics i amigues d'altres entitats havíem triat Finlàndia com a destí per participar en una cursa de llarga distància d'esquí de fons. L'elecció d'una cursa tan lluny venia, en part, per evitar trobar-nos sense neu. Segur que a Finlàndia hi hauria neu a dojo! Ja l'any 2007 havíem vist amb estupor com als Pirineus no es va poder practicar l'esquí nòrdic en cap dels circuits existents. També l'any passat, unes quantes socias i socis estàvem inscrits a la marató d'esquí de fons a l'Engadina, Suïssa, i fins la setmana abans no es va poder assegurar la celebració de la cursa, perquè als Alps tampoc hi havia neu suficient.

Així, amb els passatges aeris a la butxaca des de novembre, vàrem aprofitar la poca neu d'aquesta temporada a les estacions catalanes per entrenar al màxim durant tots els caps de setmana possibles. El repte de la cursa finlandesa ens obligava a una bona preparació. Uns quants, ens havíem inscrit a la cursa de 62 km i altres a la de 32 km. Quan faltava poc per marxar ens arribaven notícies poc

Cario Hospital General de Catalunya

encoratjadores: la neu al circuit finès en prou feines és d'entre 4 i 6 cm i la majoria de dies la temperatura no baixa de zero graus, on hauria de ser d'entre -10 i -20° C! O sigui que el problema de l'escalfament i la sequera afecta fins i tot amb més força als països nòrdics.

El dia 20 de febrer marxàvem l'equip del CEG format per Miquel Fabró, Carme Aragó, Toni Vives; el dia després ho feien Montserrat Freixas i Pere Vicenç Planas i finalment, just abans de la cursa arribava Pere Domènech. Cal esmentar també els amics del Prat Jaume Codina i Joaquim Colominas amb qui vàrem compartir tota l'estada i també la cursa.

Just la mateixa setmana de la cursa es va assegurar la seva celebració però anunciant que la prova llarga quedava escurçada a 50 km donada la poca neu, i aquesta poca neu era portada per camions.

La pluja de la vigília de la cursa va deixar la poca neu convertida en un aiguabarreig que es va convertir en un glaç en quan va arribar la nit. Amb aquest panorama ens vàrem presentar al fabulós estadi de Lahti, presidit per tres grans trampolins de salts. En un ambient fantàstic, per tongades anàrem sortint els quatre mil participants. Primer de tot era l'elit, després els que havien participat en anys anteriors i segons el temps aconseguit, i per fi els debutants, entre ells tots els del CEG. Això significa que davant nostra corria la majoria de participants, els quals anaven deixant la poca traça existent en un glaç irregular i perillós. Penseu que suposa esquiar en aquesta pista maltractada i en molts sectors feta un vidre, damunt uns esquís estrets, sense caïres i inestables d'allò més. Malgrat tots els problemes que presentava l'itinerari i passant força por, al cap de cinc hores justes, el primer gracienc acabava el recorregut dels 50 km, darrera d'ell i esglaonadament anaren arribant la resta de companys, amb l'excepció d'una de les companyes que va haver d'abandonar quan duia 20 km a causa d'una mala i dolorosa caiguda.

L'experiència final ha estat bona. Hem pogut superar els entrebancs climàtics i factors adversos com el de sortir dels darrers i per primera vegada el nom del Gràcia com a equip ha aparegut a les classificacions de Finlàndia i fins i tot ha sonat pels altaveus de l'estadi. Ara ja pensem per l'any que ve amb noves curses de les que organitza arreu del món la Worldloppet. I des d'aquest butlletí volem animar els i les fondistes del Club a participar tant en curses locals com internacionals, obertes a totes les edats i nivells, on l'ambient és assegurat (la neu no, però aquesta no depèn de la Worldloppet).

Cursa 50 km

Classificació:

2404 Toni Vives, 5 h 00m 10s.

2541 Pere Vicenç Planas 5h 17m 02s.

2563 Miquel Fabró 5 h 21m 12 s.

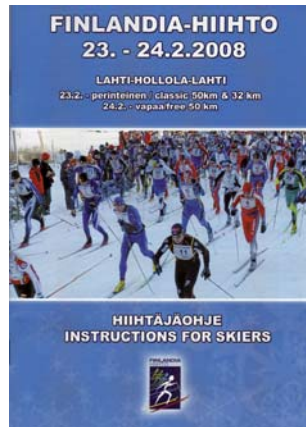
Cursa 32 km

Classificació:

564 Montserrat Freixas 4h 36m 39s.

572 Pere Domènech 4h 41m 00s.

Carme Aragó, abandonament km 20.

Si voleu més informació de les curses Worldloppet:
www.worldloppet.com/calendar.php

Toni Vives

Fotografia de Pere Domènech

(Fotografies a les contraportades)

Pic de l'Estanyó (Andorra). 15-16 de Març.

Frustrades per segon cop les intencions de pujar a la Maladeta, degut a un risc d'allaus massa elevat, Xavi Mestres va proposar provar sort a Andorra, al Pic de l'Estanyó. Es tracta d'un cim molt bonic i assequible que es coneix com el "mirador d'Andorra" per les espectaculars vistes circulars que ofereix.

Vam ser onze persones les que vam voler gaudir d'aquestes vistes amb ell: Xavier García, la Laia, la Maria, el Manel, l'Andrés, el Francisco, el José, l'Aleix dels bistecs, el David, el Martí i la Núria (servidora).

Punt de trobada: Palau Reial, a les 9 del matí de dissabte. Les 9, segons sembla, és una hora bastant elàstica, que pot fins i tot estirar-se fins les 9,30, tot depenent de qui miri el rellotge... així que al final i degut a l'elasticitat horària vam deixar Barcelona a les 9:45. Per sort la sortida estava estructurada de tal manera que teníem temps sobrat d'arribar al refugi de Sorteny, que és fàcilment accessible des d'una pista i pràcticament s'hi arriba amb el cotxe, amb llum de dia.

Al Bruc vam omplir els dipòsits i a Ponts els estòmacs amb uns entrepans que tenien la missió –fallida per cert- de matar la gana fins al sopar.

A les 13,30 creuàvem les fronteres d'Andorra sota la pluja i creuàvem també els dits perquè deixés de ploure. Va funcionar, i vam poder arribar al refugi, eixuts i força lleugers gràcies a que el Suzuki del Xavi M. va fer dos viatges i ens va alliberar de les pesadíssimes motxilles durant un bon tros de pista.

I eren les 3 de la tarda i ja estàvem instal·lats i ociosos. Què vam fer? Menjar, naturalment! També va haver-hi un petit grup de 3 que aprofitant la relativa proximitat dels vehicles

va tornar a Andorra la Vella a comprar un aïllant (per cert: algú sap que és un aïllant??). La resta vam collir llenya per la llar de foc i després vam jugar unes quantes partides de "Uno", un joc de cartes que segons sembla o no té normes, o cadascú posa les seves, o es van canviant segons bufa el vent. Total que en vista de l'èxit vam optar per dedicar-nos a una activitat més física i de menys concentració. Pràctiques d'autodetenció? No. Bolets de neu? Tampoc. Aprendre nusos nous? No! molt millor que tot això: llençar-nos de cul pels nevats pendents, peraltar corbes i perfeccionar l'art de lliscar gràcilment cridant com desafortats. Tot això envoltats del raucar insistent de la granota pirinenca (no confondre amb la gralla pirinenca, que també abunda).

Cansats i amb la rereguarda a punt de congelació vam retornar al refugi a esperar els companys que van reaparèixer cap a les 7 amb l'aïllant i unes ampolletes molt benvingudes de vi negre. I a sopar, i a dormir aviat per matinar l'endemà.

L'endemà va arribar de seguida, a les 5'30 el punyeter, i amb ell es va materialitzar l'Aleix, àlies "el dels bistecs", arribat durant la nit (a les 3!) amb una notable demostració de força de voluntat i menyspreu per la reconfortant activitat del dormir. Galetes, pastes, entrepans, tes, caputxinos i xocolata es van multiplicar sobre la taula del refugi per desaparèixer tan ràpidament com havien aparegut. I a les 7 ens posàvem en marxa amb el piano a l'esquena, amunt, amunt!

La ruta cap al cim s'emprèn per un bosquet poc dens que s'aclareix progressivament i dóna pas a la Vall del Riu de l'Estanyó. La neu, a aquella hora primerenca, està molt dura i avancem amb facilitat. Com que el refugi està situat a 1.969 m ens esperen pràcticament 1.000 m de desnivell, tot i així portem bon ritme i fem poques aturades. Una d'elles al costat del glaçat i invisible llac de l'Estanyó, on

Al Llac de l'Estanyo. Fotografia de Xavi Garcia

descobrim, mig colgat per la neu, un rètol de fusta indicant la direcció del Pic. Curiós! Al fons, la serra del Roc del Rellotge ens crida. Donat que hi ha diferents vies d'accés al cim, nosaltres ens calcem els grampons i optem per atacar una petita canal que ens permet escurçar el camí i afegeix una miqueta de sal i pebre a l'ascensió. Un cop a dalt, fem una pausa de reagrupament. Alguns ganyipen. Altres s'endormisquen al sol que per fi ens toca. Les granotes pirinenques rauquen. Les vistes són esplèndides,

A la canal. Fotografia d'Andres Chinchilla

Ja queda poc. Fotografia de Núria Saavedra

Des del cim. Fotografia de Núria Saavedra

Cap avall. Fotografia d'Andres Chinchilla

i darrere nostre el Sarrera apareix no tan nevad com voldríem, però maco al cap i a la fi.

I emprenem el darrer tram, per la carena ara blanca, ara pelada, amb neu progressivament tova i força pedra, on grinyolen els grampons, per fer cim a les 11 del matí. Petons, abraçades, alegria, fotos, més granotes pirinenques i una Coca Cola que apareix de no se sap on. Ens alimentem una mica, que ja tocava, i cap avall d'una tirada. Tenim ocasió també de posar-nos les raquetes, així que no es pot dir que no hem amortitzat tot el material que dúiem. És clar que sempre hi ha algú que prefereix tornar a baixar de cul... realment no val la pena invertir en costosos accessoris: tenint uns bons pantalons de Gore Tex, qui necessita raquetes i grampons?

Tobogans. Fotografia d'Andres Chinchilla

Lliscant uns i caminant els altres, a les 13,30 tornem a ser al refugi. Tot baixant hem trobat gent que pujava, amb ànims i energies diverses. Nosaltres tenim un cert sentiment de "feina ben feta". I ens preiem amb un altre mos abans de recollir les poques pertinences que havíem deixat a Sorteny, i de desfer el camí cap als cotxes. A les 5 de la tarda ja tornem a ser a Ponts, dinant un copios menú de 3 plats i contents per l'èxit de la sortida, per la bonança del temps i pels horaris excel.lents que hem aconseguit (excepte per sortir de Barcelona, és clar!)

Així que no ens podem queixar: la Maladeta segueix pendent, però l'Estanyó, com se sol dir, es va deixar fer.

Núria Saavedra.

(Fotografies a les contraportades)

PIC DE MONTMALÚS (2751 m)

Els mitjans de comunicació ens alerten del canvi climàtic que estem patint. Diuen que gairebé estem fregant la declaració de sequera, que és quan els embassaments es buiden fins al 20% de la seva capacitat. Mentre que com a ciutadans encara no percebem gaire els efectes directes, com a muntanyencs fa molts mesos que durant

les nostres excursions constatem les fonts i rierols eixuts, els boscos secs i, sobretot, les cotes innivables de les nostres muntanyes presenten una aridesa que fins ara no havíem viscut.

En aquest context, aquest coordinador de la sortida del Cicle d'Esquí de Muntanya, ha repetit la interrogació com quan a la tardor volia exercir de boletaire. Atès que aquesta sortida del cicle té lloc anualment pels volts de la Cerdanya, on trobar una muntanya amb neu aquest 2 de març?

Amb la col·laboració de companys vinculats a la zona, i la previsió d'un jorn de calor de primavera avançada, ens trobem al Coll de Pimorent a les vuit del matí, decidim provar al Pic de Montmalús.

Deixem els cotxes a l'aparcament més al sud de Grau Roig i, a les nou, amb els esquís als peus, remuntem la vall del riu dels Colells, sempre vers migdia. Al cap d'una hora de camí ens decanem lleugerament a la dreta per afrontar els

Fotografia de Sergi Duatis

pendents de la Collada de Montmalús. La neu està perfecta però als pendents sota el coll s'endureix força i recomana posar ganivetes. Arribem dalt del coll, i seguim l'aresta occidental esquivant els blocs per tal de poder fer cim amb esquís als peus. Hi arribem

passades les onze i, malgrat el dia tant assolellat, només ens trobarem amb un grup de tres esquiadors més.

Ens hi esplaiem resseguint a pleret la panoràmica que ens envolta. Com engresca descobrir llocs des d'una talaia!

Sense presses comencem a lliscar pel cim. Ens aboquem a un còmode corredor vers nord-est, i... a bavejar. Adés, viratges suaus. Adés, encadenant-los. Esquiem com amb els ulls tancats. Perfecte. D'estar a punt de no poder-se fer la sortida, hem passat a viure-la com si hagués de ser l'última de la nostra vida.

Assistents: Josep Amorós, Leo Castelló, Cesc Daví, Sergi Duatis, Joan Ferrer, Romà Giró, Gregori, Roger Lloses, i Toni Robert.

Tot és cíclic, però per si no ho fos...

Roger Lloses

GEDE

EL DOCUMENTAL OCUPA EL II CICLE DE PEL·LÍCULES D'ESCALADA JM RODÉS

Les dues darreres sessions del cicle JM Rodés han girat al voltant del gènere

documental.

Al mes de febrer, un documental de 1999, en color i traduït al català: "El misteri de l'Everest. A la recerca de Mallory". Un dels misteris de la història de la conquesta dels cims emblemàtics ha estat sempre el saber si Mallory i Irvine foren o no els primers en arribar al sostre del món en el seu tràgic tercer intent d'ascensió, al 1924. En aquest documental es parla de l'experiència de l'expedició que es va constituir amb l'objectiu de trobar les restes dels dos muntanyencs, amb les quals poder esbrinar aquesta incògnita. Finalment sí que es van trobar restes de Mallory (segons indicava el nom brodat a l'etiqueta de la roba): restes òssies, roba, ulleres... però no el més preuat, i que hauria pogut desvetllar el misteri: la càmera fotogràfica!

Aquesta projecció es va acompanyar amb un magnífic curt en homenatge als xerpes que es presentà a un festival de Torelló. Molt adient, donada la implicació de Mallory per la dignificació del poble xerpa...

A aquesta sessió vàrem poder gaudir de la interessant introducció de Josep Manel Anglada.

Al març. Tot just després de Setmana Santa, la sala es va tornar a omplir amb els ja assidus assistents al cicle. En aquest cas, vàrem poder veure un documental molt especial, gairebé hipnòtic: "Gasherbrun". Curt (uns 50 minuts) però intens, dirigit pel camaleònic Werner Herzog el 1986, el documental recull una sèrie d'entrevistes a Reinhold Messner i Hans Kammerlander en ocasió de la seva ascensió encadenada als Gasherbrun I i III. L'extraordinària experiència serveix com excusa per introduir-nos en les reflexions, motivacions, sentiments i vivències de dos excepcionals personatges. Una projecció realment diferent, màgica, que a ningú deixà indiferent.

I com sempre, al final de cada sessió, el sorteig de material de muntanya i escalada cedit per la botiga Nus de la Pl. del Diamant.

D'aquí al final de temporada, encara ens queden 3 sessions del Cicle JM Rodés. La primera, és un documental que tracta de la polèmica al voltant de la tragèdia al Everest del 1996. Per les dues següents, un canvi radical: primera i segona part de la pel·lícula feta especialment per la televisió per commemorar l'aniversari dels clàssics de Frison-Roche: "El primer de la cordada", "Esquerda a la glacera" i "Retorn a la muntanya".

Com sempre, el darrer dimarts de mes, a les 21 h a la sala d'actes del CEG...

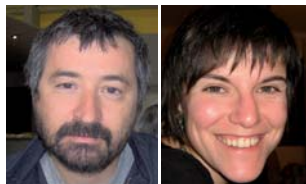
27 de maig del 2008:

El primer de la corda I

17 de juny del 2008:

El primer de la corda II

Eduard Doria

TRIA VIA ... AL CLOT DE LA MÒNICA (MONTSERRAT SUD)

Secció GEDE, Koki i Pilar.

En cada butlletí, des del GEDE us presentem en aquesta secció 2 vies de la mateixa zona d'escalada: la primera, de dificultat i la segona, senzilla.

Així que ja saps... Tria via!!

VIA 1

FUNCIÓ CLOROFÍL-LICA, Serrat de La Pastereta, cara oest

MD, 110m

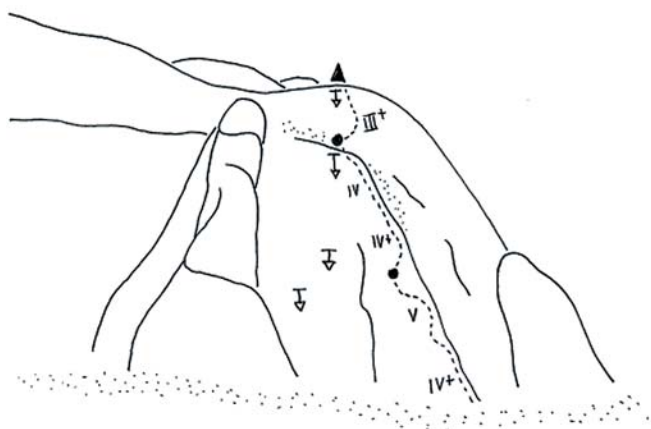
J. Rovira i R. Darder

Aquest itinerari és molt interessant per a iniciar-se en les delícies de la cara sud montserratina. La seva orientació és ideal per a un mandrós dia d'hivern, llevar-se tard i anar a fer una vieta ràpida i assolellada al cor del dia.

La primera ascensió és mèrit de J. Rovira i R. Darder, que han deixat la seva "marca" o tot un seguit d'itineraris a la Pastereta i de tota la cara sud de Montserrat. Aquesta és la via més lògica i fàcil d'aquest vessant de l'agulla i segurament la primera que es va obrir.

La via ressegueix una fissura amb tendència a l'esquerra que es converteix finalment en canal i està totalment equipada amb espits.

Aproximació: Des de la Vinya Nova cal agafar la pista que flanqueja la muntanya fins a Collbató. Passada la canal de l'Artiga Alta (que porta fins als Trions i a l'inici de la Ferrada de les Dames) continuar fins a una pista que ascendeix a l'esquerra cap a la muntanya al costat d'un camp d'oliveres. La pista és dolenta i és aconsellable deixar aquí el cotxe a sota els pins. Seguir la pista fins el Clot de la Mònica i després per camí ben traçat marcat amb pintura blava (és el descens de les "Dames"). Passar sota del Serrat Inferior del Muntaner (roques que es deixen a l'esquerra) fins a la vertical de la Pastereta, a on hauré de localitzar un corriol (evident) que ens deixarà al peu de la cara oest (30/45 min).

Descripció de la via:

L1: Es tracta d'un llarg de V mantingut on haurem de posar especial atenció al principi per arribar al primer espit; a partir d'aquí una escalada difícil però ben assegurada ens deixarà a sota del petit desplom que hi ha abans de la primera reunió. Aquest és el pas més difícil de la via on, si cal, podrem fer alguna "trampota" per superar-lo (30 m). Tota el llarg ressegueix la fissura per la seva esquerra.

L2: Aquest segon llarg és una mica més fàcil, caldrà resseguir l'aresta de bona roca a l'esquerra de la fissura que es transforma en canal herbosa. Llarg molt bonic i molt assegurat que ens deixarà en una àmplia reunió (45 m).

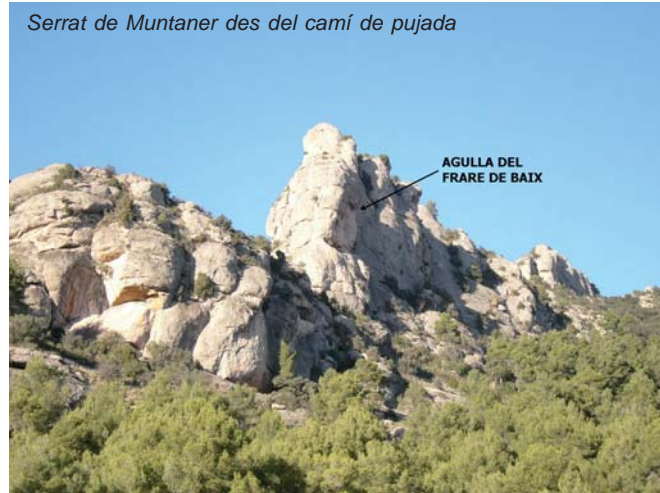
L3: Aquest llarg, ja molt fàcil i amb un excés d'ancoratges, ens deixarà al cim de l'agulla (35 m).

Flanqueig a l'esquerra del segon llarg

resta bella: hi ha qui l'ha qualificada com "el quart més bonic de Montserrat"... Ideal per combinar amb alguna altra via fàcil de la zona, com pot ser la via de Alberto González, (molt a prop, cap a la dreta mirant la paret, al mateix serrat de Muntaner). A l'hivern és un plaer escalar a aquesta zona, càlida, baixa i resguardada dels vents (ep! l'excepció és la primera reunió de la via que descrivim a continuació)

Serrat de Muntaner des del camí de pujada

Descens: El millor descens és amb tres ràpels directes per la mateixa cara oest. El primer, fins a la gran reunió; el segon, directe a pes de corda fins a trobar alguna de les instal·lacions de les vies Vilambar o Sac de paciència (segons si les nostres cordes són de 50 o 60 m). El tercer, directe fins a terra. Molta atenció en les maniobres d'instal·lació del tercer ràpel i a la caiguda de pedres al recuperar les cordes!!).

Material: Casc, dues cordes, 12 cintes exprés, rapelador i *shunt*, alguna plaqueta i cargol per a espit de 8 mm i una baga vella per abandonar en el ràpel (no se sap mai!!).

Època aconsellable: Principi primavera, hivern, finals tardor.

Horari: 2 hores de via.

VIA 2

AGULLA DEL FRARE DE BAIX, Serrat de Muntaner, Cara est

Via Normal, 40 m, IV+

Dos llargs, suficientment equipats. Reunió equipada.

Primera ascensió: 1952, J. Nubiola, J.M. Torras i J. Vinyals.

Aquesta és una via molt curta i ràpida, la qual cosa no li

Aproximació: Agafar la sortida de la A2 del Bruc, anar cap a Collbató i trencar a l'esquerra a l'avinguda de la Moreneta, i seguir per l'avinguda de Can Jorba per anar a trobar la pista que mena a la Vinya Nova. Un cop al restaurant, continuar per la pista cap a la dreta. Al cap d'aproximadament 1 km trobem, a la dreta, un espai per aparcar. Just enfront, surt un camí que puja lleugerament, marcat amb taques blaves. Al final d'aquest camí hi ha un altre aparcament (el camí no està en molt bon estat per turismes, així que millor aparcar al primer aparcament). Continuar seguint les taques blaves: ara la pujada es fa més intensa. A la dreta queda el serrat de la Pastereta i a l'esquerra el de Muntaner, que és a on ens dirigim. L'agulla que està més avançada d'aquest serrat és la del Frare de Baix. Un cop ens situem a la seva alçada, per sota, caldrà grimpar una mica fins a trobar un camí que ens porta a la feixa que hi ha a la dreta de la base de l'agulla.

Descripció de la via: Al peu de via s'accedeix per la feixa que recorre la paret dels Serrat del Muntaner a la seva part baixa. A l'extrem esquerre, trobem l'agulla.

L1 (20 m), IV. Podem assegurar aquest primer llarg aprofitant un parabolot d'una de les vies que puja per la paret a la dreta de l'agulla. Per la canaleta accedim al collet, on trobem una reunió amb dos espits. La reunió no és massa còmoda, i hi acostuma a bufar el vent.

GRIFONE®

Via Normal de l'Agulla del Frare de Baix

L2 (20 m) IV+ : un cop al collet, cal girar-se per anar a buscar la part superior de l'agulla, que superem per sobre del desplom. Trobem una cinta en un pont de roca per assegurar-nos. Hi ha molt bona presa de peus i mans, però si no us refieu d'aquesta cinta i voleu assegurar el pas, s'hi pot instal·lar alguna cosa abans de superar el tram. Cal fer un flanqueig a l'esquerra, exposat però segur, fins a trobar l'aresta sud de l'agulla, per on accedim fàcilment a la seva part superior.

Descens: Fent ràpel pel desplom (el darrer tram és volat). Ràpel ben equipat, amb una corda de 60 m n'hi ha prou.

Material: 2 cordes de 60 m, 2 cintes exprés (porteu-ne més, per si de cas), material per muntar la reunió, casc,... El joc de tascons i de *friends* pot ser útil si voleu assegurar el pas esmentat.

Època aconsellable: Tot l'any.

Horari: Per la via, una mitja hora com a molt. L'aproximació és d'uns 30 minuts, i es triga més en muntar el ràpel que en baixar de la via, que ens deixa al mateix peu de via.

Bibliografia: "Montserrat Cara Sud". Luis Alfonso i Xavier Buxó. Supercrack Ediciones.

TOTS ELS ARTICLES DE "TRIA VIA", ELS POTS TROBAR TAMBÉ A www.cegracia.cat, a la secció del GEDE

Allà també pots consultar:

- els Quaderns Tècnics
- les novetats de material de Desnivel

ANY DE LA DONA ESCALADORA

8 maig 08

HELENA ALEMÁN Joves promeses de l'escalada esportiva d'alt nivell.

20 maig 08

FELIX OBRADÓ Alimentació i bons hàbits per la pràctica de l'escalada.

10 juny 08

ELIVERGÉS Experiències i vivències en l'escalada clàssica (roca i gel).

19 juny 08

MONTSE LLUCH 40 anys d'escalada: tota Catalunya, tot Pirineus, tot Alps.

També tenim previst fer un monogràfic el 17 (teòrica), 21 i 22 de juny (pràctiques) d'escalada avançada, clàssica i artificial (per més informació, consultar la web)

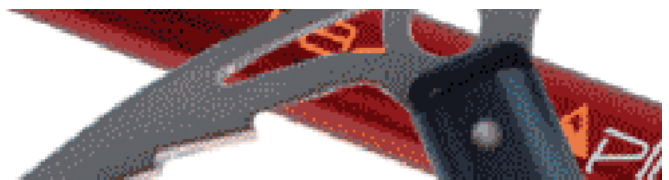
GARA VILLALBA

FELIX OBRADO

NURIA BALAGUE

G I E

A LA RECERCA D'AVENCS OBLIDATS

Aquest és l'any en el que el GIE compleix el seu 50è aniversari, com ja us vàrem fer saber pels articles de butlletins anteriors, i una de les activitats que ens hem proposat per celebrar aquest esdeveniment, és el que nosaltres anomenem el cicle '50 anys, 50 avencs'.

Tot i que estem en una època en què se surt quasi cada cap de setmana, l'haver de fer 50 avencs en un any no és cosa fàcil i menys si només es comptabilitzen els avencs la primera vegada que han estat explorats dins d'aquest any. Això ens ha portat a fer una recerca de cavitats 'noves' on el GIE o bé feia molts anys que no hi havia entrat o simplement no consta que les hàgim fet mai. Com era d'esperar s'han fet troballes certament interessants, però també s'ha baixat a cavitats sense cap rellevància ni interès especial. Fem un petit repàs a algunes d'aquestes cavitats.

Boca d'entrada a l'avenc del Pont de l'Escalat.

A principis de març, concretament el 9, es va explorar l'avenc del Corral Nou. Situat a la zona de Begues en el massís de Garraf i de 43 m de profunditat, va ser una mica costós de trobar degut a les errònies coordenades GPS de què disposàvem. Una vegada localitzat i anotades les noves dades, es preveia una exploració ràpida degut a la poca profunditat de la cavitat. El descens dels primers pous va ser ràpid i bell, gaudint dels paisatges que les formacions, de les quals està ple l'avenc, ens oferien al nostre pas. Ja quasi arribant al final, va arribar la sorpresa. Després de baixar per una rampa que ens portà a l'entrada de la sala

final, ens vàrem trobar una corda fixa instal·lada que semblava pujar a una saleta curulla de formacions. Donat que no ens quedava massa per acabar l'exploració vàrem decidir pujar per la corda, estava en molt bon estat. En arribar a la sala, molt bonica i plena de formacions de tot tipus: estalactites, excèntriques, columnes, ... ens vàrem adonar que era més gran del que semblava i que hi havia més cordes que seguien remuntant la cavitat. Les vàrem anar seguint trobant-nos un seguit de saletes a quina més maca. L'exploració d'aquesta sorprenent via es va acabar quan no vàrem trobar més cordes instal·lades donat que no portàvem material per l'escalada. Tot i això la galeria seguia pujant i no descartem tornar-hi amb el material adient. Contents i sorpresos per la troballa, vàrem davallar aquests 'nous' pous i vàrem acabar la cavitat. L'última sala està plena d'excèntriques, un tipus de formació no gaire freqüent i quasi sempre espectacular, i tot i la seva bellesa, aquesta es quedà curta després del que acabàvem de veure.

Dies després, concretament el dia 15 de març, ens vam aventurar en la recerca d'una altra cavitat de profunditat similar a l'anterior i que t a m p o c coneixíem. En aquest cas, a més a més, t e n i m l'handicap que es tractava d'un avenc que un dels membres de

Avenc del Corral Nou: pujant a la galeria superior

l'expedició va estar buscant fa uns anys i no va trobar. Així ens vam armar de paciència i vam iniciar la recerca.

Està també en la zona de Garraf, concretament en el terme municipal d'Olesa de Bonesvalls, i el seu nom és avenc del Pont de l'Escalat. Per a sorpresa de tot el grup, la descripció que portem és molt bona i la trobem amb relativa rapidesa. El fet que estigui just en el llit d'una riera fa que la boca es vegi amb certa facilitat, però també serà el motiu de què la primera part de l'avenc sigui quasi digne d'oblidar.

Un primer pou d'uns 10 m de profunditat ens condueix a un pas estret a partir del que millora l'entorn. El pou que acabem d'abandonar està ple de les deixalles que les pluges han fet baixar per la riera i per tant escolar per l'avenc. A banda de totes les branques i pols, hi trobem una pilota, una roda, en fi, un paisatge una mica dantesca i, per

sort, no gaire usual en els avencs. El segon pou millora. Està molt més net i la seva morfologia és curiosa i val la pena de veure. Aquest ens porta directament fins al fons, on la cosa es torna a 'complicar'. Aquí hi ha les restes de les pluges que han aconseguit passar pel forat estret i l'olor no acaba de ser massa agradable.

A part que veure tota una part plena de plàstics, llaunes, etc. no és precisament el que un vol anar a veure. Agilitzem la sortida de l'avenc. Una pena, però no totes les exploracions són agradables. Per sort, aquesta no és la tònica habitual.

Avenc del Corral Nou: Arribant al final de la galeria superior junt a un rat penat

La tercera cavitat de què voldria fer ressò és una que es troba en el municipi de Garraf, una vegada més en el massís amb el mateix nom. Es tracta de l'avenc del Penya-segat de la Falconera. Té 80 m de profunditat i es va explorar el 21 de març. Aquest avenc té unes característiques especials donat que, com el seu mateix nom indica, es troba en un penya-segat sobre el mar i a més té sortida per la part inferior.

Seria el que en espeleologia es coneix com a integral, tot i que no es tracta com a tal perquè la boca de baix està a uns quants metres per sobre del nivell del mar i no té escapatòria possible, fet que ens obliga a sortir pel mateix lloc que hem entrat, instal·lant corda en fix, de la mateixa manera que es fa en les exploracions normals.

El dia era assolellat cosa que ens va portar a pensar en una activitat agradable. Però res més lluny dels nostres pensaments. En apropar-nos a la boca superior de l'avenc el vent bufava de valent i el fet d'estar just al costat del mar feia que fos molt humit. A banda de les dificultats per sentir-nos, tota la primera part és a l'aire lliure, s'hi va afegir el fred que ens anava calant els ossos.

A més, la lluita per trobar ancoratges bons era constant. La cavitat és molt fraccionada i se n'hi ha de posar molts, però

l'aire marí els ha deteriorat i una gran part d'ells està inservible. Sort en vàrem tenir que per allà pugem unes vies d'escalada i, tot i que no acaba de ser del nostre gust, vàrem poder fer servir alguna de les seves reunions. A banda de la part negativa que a c a b o d'esmentar,

Boniques formacions a la sala superior del Corral Nou.

s'ha de dir que la cavitat és interessant. Un inici espectacular a uns 100 m per sobre del nivell del mar per una paret completament vertical li donen unes vistes increïbles. Arribar al fons d'un avenc amb llum de dia i tenir la possibilitat de prendre el sol en una 'platja solitària', tot i que no gaire còmode i sense la possibilitat de poder-se banyar, també la fan única.

Avenc del Corral Nou: punt final.

Vist això, com a conclusió d'aquesta 'campanya d'avencs nous' podríem dir que estem descobrint cavitats de vegades una mica oblidades de forma totalment injusta.

La nostra experiència, de moment, és molt positiva i esperem que al final del cicle podrem tenir un bon recull d'experiències i moments que hagin valgut molt la pena. El sol fet de poder estar en llocs on molt poca gent ha estat ja és especial, però si a més el lloc és bonic, et fan sentir quasi únic.

Cristina Xifra

COL·LABORACIÓ

LA MUNTANYA I EL PASTOR

Els cims pirenaics i la vall, s'enriqueix en l'herba, violes del bosc, i grans arbres, on l'abella troba la flor petonera, cascades de l'aigua pura, suaus olors d'un pla sedós i verd, i caserius i vil·les.

Un pobre pastor, amb el seu ramat camina un vespre cap la cabanya, a l'acolliment, no hi ha llet, ni pa, ni aigua.

Un rabadà tan pobre que dorm a la serena i per abrigar Sa esquena lleva la samarra.

A punta d'alba, els gossos li aquissaren, cabres aclama i les ovelles van a darrera seu.

Pobre pastor davant els mostra l'altre rabadà, no hi ha cap senyal per ensenyar-li una dolça vida

ROMANÇO A LA TARDOR

Avui s'escau l'aplec hi van en romiatge, pagesos i pubilles.

El rajolí de l'aigua que degota, un raig de sol llueix, l'ermità li crida i en la tarima de l'altar, se portra els joves.

La pubilla somriu, més formosa, el pagès gentil prou no la coneix.

Un ramallet fa, de romaní, farigola, violes i molses. Somia pagès, somia i la jove somrient ho explica a sa faisó l'amor.

L'ermità, piadós guaita els joves, des del portal del temple, sos ulls en plor i girant al sagrari, diu salveu-lo oh Pare amorosíssim.

GLOSSA A LA MUNTANYA

Que són los Pirineus? On sou amics? On sou?

Puja'm amunt, s'enfila a l'alt cim. Si no fóssim al cim d'una muntanya, les seves serralades, cada turó, cada arbre, de congesta en congesta, l'estimball, d'un gorg salten alegre, l'estany de l'aigua clara com l'iri d'aigua que s'obria dintre l'estany, el cel blau i les àligues amb la seva volada.

Mireu-lo allí entre els arbres tot passant pel pla canta'ns.

Oh! boscos soleis, masies que el cor ama sempre.

Adéu-siau?

Antonio Moreno

SABIES QUE...

- Segons l'Institut Cartogràfic el municipi més elevat de Catalunya és Meranges (la Cerdanya) que es troba situat a 1.539 m. d'altitud. El segueixen Lles de Cerdanya a 1.471 m. i Toses (el Ripollès) a 1.444 m.

- Les fulles de ràfia són les més llargues del regne vegetal. Poden arribar a medir 25 m. aproximadament. Es tracta d'una palmera de tronc gruixut i baix, molt preuada en els sectors industrials i artesanals ja que la seva fibra és molt flexible i resistent. Es cultiva principalment a l'Àfrica i també a Amèrica.

- La cova més llarga i amb més desnivell de Catalunya es la de Cuberes, que està al ventre de la serra de Lleràs, al Pallars Jussà. Té uns 14.000 m. topografiats i 327 m. de desnivell. Va ser descoberta l'any 1951, però no va ser fins el 1961 que el Grup d'Espeleologia de Badalona (GEB) en va començar l'exploració.

- L'últim gran pic alpí "verge" conquerit va ser el Matterhorn (Monte Cervino en italià) de 4.478 m.. Ho aconseguiren, el 14 de juliol del 1865, un equip de sis alpinistes comandats per Edward Whimper. El descens, però, va acabar en tragèdia amb la mort de quatre expedicionaris. L'any 1965 Walter Bonatti escalà, en solitari i a l'hivern, la paret nord, una de les més difícils. Jordi Pons fou el primer català que, l'any 1962, escalà el Cerví per aquesta paret.

- El riu català amb més recorregut dins de Catalunya és el Segre que ho fa al llarg de 257 km. Neix, a més de 2.000 m. d'altura, al vessant meridional del massís del Puigmal on rep les aigües a l'antic circ glacial de la Culassa i desemboca al riu Ebre, ja en terres aragoneses, a l'alçada de Mequinensa.

- La riquesa dels rituals funeraris dels pobles de la Terra és inesgotable. A Lesotho, al sud del continent africà, en tenim un exemple: els membres del poble *basuto* tradicionalment són enterrats en posició sedent, de cara al sol del migdia. Es considera que així estan a punt per aixecar-se quan se'ls cridi. Per facilitats que no quedi, oi?.

- El punt més profund de l'oceà és al Pacífic, a la Fossa de les Mariannes, i té una fondària de 10.911 m.

- Que l'esquí, com a necessari mitjà de transport sobre la neu, és molt antic ho confirma la imatge, gravada sobre una pedra, d'un esquiador trobada a l'illa noruega de Radøy i datada vers el 2.500 a. de C.. A Catalunya, com a esport, s'introduí el 1908 a partir de la creació de la Secció d'Esports de Muntanya del CEC. Les primeres experiències tingueren lloc als Rasos de Peguera al Berguedà, amb esquís i materials importats de Suïssa.

- Els antics romans, quan havien de dir la veritat en un judici, en comptes de jurar sobre la Bíblia –com es fa ara– es premien els testicles amb la mà dreta. Aquest costum, origen de la paraula *testificar*, es va mantenir després que l'imperi adoptés, com a religió oficial, el cristianisme.

Josep Arisa

ACAMPADA

Tal com estava previst, hem realitzat l'acampada de **Setmana Santa** al poble de **Guils de Cerdanya**, al Càmping Pirineus, amb 10 instal·lacions i una quarantena d'acampadors. Ens ha permès d'anar a esquiar, i també de fer excursions per la zona.

També des de Setmana Santa alguns acampadors ja s'han instal·lat al Càmping Solmar de Blanes. L'estada s'allargarà, com és habitual, fins a Sant Joan.

Activitats previstes durant l'estada a Blanes:

- **Sortida al GR 92**, seguint el Camí de Ronda, el dia 8 de juny, a l'entorn de Cala Canyelles (entre Tossa i Lloret).
- **Campament Infantil**, els dies 21 i 22 de juny
- **Revetlla de Sant Joan**, la nit del 23 de juny.

Per si esteu interessats a venir, podeu reservar casetes, bungalows o *mobilhomes*; el telèfon i el correu electrònic del **Càmping Solmar**: Tel: 972348034, www.campingsolmar.com.

El dia 27 de març es va celebrar l'**Assemblea de la Secció**. Després d'obrir l'assemblea, a càrrec del president, es procedí a la lectura i aprovació de l'acta de l'assemblea anterior. Posteriorment es va fer la memòria d'activitats de l'any 2007, i es presentà la previsió d'activitats per al proper any. Finalment, es va fer la liquidació de l'exercici econòmic, a càrrec del tresorer.

Havíem programat una interessant sortida cultural a la **Serralada de Marina** per al 20 d'abril, amb visita a la **Fàbrica modernista d'Anís del Mono** de Badalona, dinar a l'alberg i casa de colònies de **La Conreria**, i visita a la tarda de l'antic monestir gòtic de **Sant Jeroni de la Murtra**. Donat que la data prevista coincideix amb el Barnatresc que organitza el nostre Club, la sortida queda ajornada fins a proper avís.

Campament d'Estiu.

Com ja us vam comunicar a l'últim butlletí, està previst de fer el Campament de Vacances a les Gorges de l'**Ardeche**. Estem acabant de concretar el càmping, que serà vora el poble Vallon Pont d'Arc. Necessitem que ens comuniquem la vostra assistència abans del 15 de juny.

Xavier Misas

Més fotografies ---->

nus
esports de muntanya

Plaça del Diamant 9 • 08012 Barcelona
Telèfon i Fax 93 218 41 17
<http://www.filnet.es/2c/nus>
e-mail: nus@filnet.es

CAP DE SETMANA A SÒRIA (Fotografies de Jordi Heredia)

FINLÀNDIA-HIIHTO - 35è Ski Marató

Pic de l'Estanyó (Andorra)

BARNATRESC 2008

SORTIDA

AVITUALLAMENT

ARRIBADA

Adherit a:
Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàniing
Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia
DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó
CORRECCIÓ a carrec de:

**UNIÓ DE FEDERACIONS
ESPORTIVES DE CATALUNYA**

IMPRESSIÓ: Litografia Ochoa, S.L.

Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Entitats Corals

a/e:cegracia@cegracia.cat
web: http://www.cegracia.cat

Dip. legal: B.9720-1961

Imprès en paper ecològic